

povinným vlastnický, z těchto důvodů: K výkonu práva (pachtovního) náležejí jen ony věci, jichž majitel podle práva mu propůjčeného jest oprávněn upotřebiti a používati. Z toho plyne, že jen ten fundus instructus jest příslušenstvím pachtovního práva, který propachtovatel zároveň s nemovitostí pachtýři propachtoval a předal, nikoliv i ten, který si pachtýř sám do pachtovaného statku jako své vlastnictví přivedl anebo na něm pořídil. Tyto věci nejsou součástí práva pachtovního a není pachtýř povinen je přenechati vnucenému správci k vykonávání správy, ani kdyby bez nich nebyla správa možná. Jen tak jest vykládati § 335 ex. ř. Neprávem dovolává se první soudce rozhodnutí čís. 13.322, neboť jde v něm o vnucenou správu živnosti, tedy oprávnění i s podnikem (zařízením), kdežto v tomto případě jde o vnucenou správu pouhého práva (oprávnění) a je výslovně v něm uvedeno, že naopak vnucený pachtýř pouhé koncese musí, chce-li vykonávati právo dlužníkovu, sám si živnostenský podnik za tím účelem zařídit. Tak tomu jest právě i ve příčině vnucené správy pachtovního práva, které není o sobě podnikem, živností. Není tudíž podkladu ve zmíněném rozhodnutí pro změnu názoru na právní názor ve příčině svrchu uvedeného výkladu § 335 ex. ř., vyslovený v rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 16. ledna 1914 R II 606/14, na něž správně stěžovatelé poukazují. Okolnost, že dlužníci by neměli prostředků z pachtované nemovitosti pro další udržování živého inventáře a že by to mohlo znamenati i ohrožení jejich existence, kdyby inventář nebyl předán vnucené správě k užívání, jest nerozhodnou, neboť nebezpečí to nese povaha věci již sama sebou. Podle obsahu spisů však není zjištěno, zda a pokud sepsaný inventář je vlastnictvím dlužníků. Bude proto na prvním soudci, aby okolnost tu zjistil a pak zařídil, by fundus instructus, o němž bude zjištěno, že jest vlastnictvím dlužníků, byl jim vnucenou správou zpět odevzdán.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka ve svém podání navrhla výslovně zabavení a zpeněžení pachtovních práv příslušejících povinným jako pachtýřům tří dvorů s příslušenstvím, a vývody jejího dovolacího rekursu, že se povolená vnucená správa vztahuje i na fundus instructus, který jest vlastnictvím povinných, postrádá podkladu. Povinní nepotřebují tedy, jak bylo také již vysloveno v rozhodnutí bývalého rakouského nejvyššího soudu ze dne 16. ledna 1914 R II 606/14 (Právník 898/14, Z. Bl. 409/14), přenechat vnucenému správci svůj vlastní inventář, a to ani, kdyby správa bez něho nebyla možná, a kdyby i udržování inventáře (dobytka) bylo vnucenou správou ohroženo. Na tento případ nehodí se rozhodnutí čís. 13.322.

Čís. 14109.

Potvrdil-li rekursní soud rozhodnutí prvního soudu, jímž nebylo vyhověno žádosti o opětné jmenování vyrovnacím správcem neb o nové zařazení do seznamu vyrovnacích správců, je dovolací rekurs nepřipustný.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1935, R I 1599/34.)

Nižší soudy nevyhověly žádosti Dr. E. R., by byl nově jmenován vyrovnacím správcem nebo nově zařazen do seznamu vyrovnacích správců.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

V souzeném případě přichází v úvahu vládní nařízení ze dne 10. července 1931 čís. 115 sb. z. a n., které bylo vydáno podle §§ 70, 80 a 146 konk. ř. a §§ 33, 35 a 38 vyr. ř., takže svým účelem a obsahem spadá vlastně do rámce předpisů zák. ze dne 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n., který doplňuje. Jest tudíž i při posuzování přípustnosti dovolacího rekursu použití předpisů tohoto zákona. Podle §§ 70 vyr. ř., 188 konk. ř. a 528 c. ř. s., jest dovolací rekurs proti usnesení soudu II. stolice, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, nepřipustný. Tak stálá praxe (srov. zejména rozh. čís. 12.279 sb. n. s.).

Čís. 14110.

Zákon o dočasných opatřeních v exekučním a konkursním řízení proti nezaměstnaným ze dne 22. února 1934 čís. 34 Sb. z. a n.

Kdo již déle než tři léta před účinností zákona čís. 34/34 Sb. z. a n. neprovozuje živnost, anebo kdo složil koncesi ve prospěch jiného, nemůže se dovolávat zákona čís. 34/34 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1935, R I 1682/34.)

První soud vyhověl návrhu povinného a exekuci proti němu odložil ve smyslu § 8 vládního nařízení ze dne 13. července 1934 čís. 142 sb. z. a n. a § 1 zákona ze dne 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. do 31. prosince 1934, vzav na základě konaného šetření za prokázáno, že žadatel jest osobou nezaměstnanou podle § 4 cit. zák., ježto jej hospodářská krise donutila k tomu, by se vzdal provozu živnosti. Rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Účelem zákona ze dne 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. je chrániti ty, jimž zostření hospodářské tísně v posledních třech letech před účinností zákona zabránilo najíti si práci nebo výdělek, ač jinak jsou k práci ochotni. Zákon vychází tudíž z předpokladu, že příčinou nezaměstnanosti a nedostatku výdělku u těch, kdož byli nezaměstnaní a bez výdělku již v době delší než tříleté před účinností zákona ze dne 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. není zostřená hospodářská tíseň, nýbrž příčinu tu jest hledati v jich osobních poměrech. Z toho vyplývá, že se ochrana zákona ze dne 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. na tyto osoby nevztahuje. Poněvadž bylo zjištěno, že se povinný vzdal provozování živnosti již 2. listopadu 1925 a ji dosud neprovozuje, nemůže se ochrany zákona ze dne 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. dovolávat a jeho návrh na odklad exekuce bylo zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.